

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 544/2015
30.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Горана Чавлине и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Л. и др, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених Б.Л., Љ.Д. и Ј.М., адвоката Н.В., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 170/10 од 17.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1437/14 од 17.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 30.06.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених Б.Л., Љ.Д. и Ј.М., адвоката Н.В., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 170/10 од 17.09.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1437/14 од 17.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 170/10 од 17.09.2014. године, окривљени Б.Л. оглашен је кривим због два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, окривљени Н.К. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 35. КЗ, окривљени М.Г. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 35. КЗ, окривљена Љ.Д. оглашена је кривом због два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 35. КЗ, окривљена Ј.М. оглашена је кривом због два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 35. КЗ, окривљени З.Ђ. оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање службене

исправе из члана 357. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, па су окривљенима претходно утврђене и то: окривљеном Б.Л. за два кривична дела из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ описана под тачком 1. и 2. изреке пресуде казне затвора у трајању од по две године, за кривично дело из члана 357. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ описано под тачком 4. изреке пресуде у трајању од једне године, окривљеној Љ.Д. за два кривична дела из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 35. КЗ описана под тачком 1. и 2. изреке пресуде казне затвора у трајању од по осам месеци, а окривљеној Ј.М. за два кривична дела из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 35. КЗ описана под тачком 1. и 2. изреке пресуде казне затвора у трајању од по осам месеци, након чега су осуђени на јединствене казне затвора и то: окривљени Б.Л. у трајању од четири године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2009. до 16.10.2009. године, а окривљене Љ.Д. и Ј.М. у трајању од по једне године, при чему је истовремено одређено да ће се ове казне затвора извршити тако што ће је окривљене издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, те да исте не смеју напуштати просторије у којима станују осим у случајевима прописаним законом који уређују извршење кривичних санкција, а уколико окривљене у једном трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора. Том пресудом окривљени Н.К., М.Г. и З.Ђ. осуђени су на казне затвора у трајању од по осам месеци и истовремено је одређено да ће се исте извршити тако што ће их окривљени издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, које просторије окривљени не смеју напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени у једном трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора. Том пресудом на основу одредбе члана 264. став 1. ЗКП окривљени Б.Л. обавезан је да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 198.822,50 динара, а окривљени Н.К., М.Г., Љ.Д., Ј.М. и З.Ђ. износ од по 39.645,00 динара, у року од 15 дана под претњом принудног извршења у корист рачуна Вишег суда у Сомбору. На основу члана 91. КЗ од окривљеног Б.Л. одузета је противправно стечена имовинска корист у износу од 18.311.931,34 динара који је дужан уплатити у року од три месеца након правноснажности пресуде у корист рачуна Вишег суда у Сомбору. Истом пресудом, на основу одредбе члана 423. став 1. тачка 2. ЗКП окривљени Б.Л. ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. КЗ јер није доказано да је извршио дело за које се терети.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1437/14 од 17.03.2015. године усвајањем жалбе окривљених Б.Л. и З.Ђ. изјављених од стране бранилаца у делу одлуке о кривичној санкцији, преиначена је пресуда Вишег суда у Сомбору К 170/10 од 17.09.2014. године, па је окривљеном Б.Л. за две кривично-правне радње за које је оглашен кривим, описаним под тачком 1. и 2. изреке првостепене пресуде, а које се правно квалификују као два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, утврђене казне затвора у

трајању од по две године за свако дело, па је применом одредбе члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.04.2009. до 16.10.2009. године, док је у односу на окривљене Б.Л. и З.Ђ., на основу одредбе члана 422. тачка 3. ЗКП у односу на тачку 3. изреке првостепене пресуде одбијена оптужба да су извршили кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Том пресудом на основу одредбе члана 265. став 1. ЗКП окривљени З.Ђ. ослобођен је обавеза плаћања трошкова кривичног поступка у износу од 39.645,00 динара, док су на основу одредбе члана 265. ЗКП браниоцу окривљеног З.Ђ., адвокату Ј.Б. досуђени трошкови кривичног поступка у износу од 28.653,00 динара и одлучено је да исти падају на терет буџетских средстава суда, а у преосталом делу жалба окривљеног Б.Л. изјављена од стране браниоца, жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору и жалбе окривљених Н.К., Љ.Д., Ј.М. и М.Г., изјављене од стране бранилаца, Љ.Д. и Ј.М. лично су одбијене као неосноване и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднео је заједнички бранилац окривљених Б.Л., Љ.Д. и Ј.М., адвокат Н.В., без навођења основа подношења предметног захтева, са предлогом да Врховни касациони суд наведене правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног Б.Л. осудити на казну затвора у краћем временском трајању, као и окривљене Љ.Д. и Ј.М.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених Б.Л., Љ.Д. и Ј.М., адвоката Н.В., је неоснован.

Бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости неопредељује конкретно ни једну од повреда закона таксативно наведених у члану 485. став 4. ЗКП због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном, преко браниоца, међутим, из образложења захтева и навода да је кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ бланкетног карактера, због чега се у опису истог мора навести противно којој бланкетној норми, као законском обележју предметног кривичног дела су окривљени

поступали, што је изостало у изреци под тачком 1. и 2. правноснажне пресуде, као и навода да извршилац предметног кривичног дела може бити само одговорно лице, које својство у односу на окривљеног Б.Л. није конкретизовано, док је у односу на окривљене Љ.Д. и Ј.М. погрешно утврђено, произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Осим тога, из образложења захтева и навода да се у радњама окривљених стичу законска обележја једног продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ, а не законска обележја два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ како је то погрешно закључено у правноснажној пресуди, као и наводима да у односу на окривљене Љ.Д. и Ј.М. није наведено у чему се радње помагања ових окривљених у конкретном случају састоје у смислу одредбе члана 35. став 2. КЗ произилази да захтев подноси и због повреде закона из члана 439. тачка 2. КЗ.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљених Б.Л., Љ.Д. и Ј.М., неосновано је истицао и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе је на страни 8 пасус први, страни 9 пасус други, страни 13 пасус четврти и пети, страни 14 пасус први, страни 15 пасус пети, шести и седми и страни 16 пасус први образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију два кривична дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ за које су окривљени оглашени кривим да су их починили и то окривљени Б.Л. као извршилац, а окривљене Љ.Д. и Ј.М. помагањем у вези члана 35. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упуђује.

Наводима из захтева браниоца окривљених којима се указује да изведени докази не пружају поуздан основ за закључак да су исти извршили предметна кривична дела на начин представљен под тачком 1. и 2. изреке правноснажне пресуде посебно истицањем да се не могу као веродостојни прихватити искази сведока В.П., Д.С., С.Б., Г.М., М.Л., Д.Л., С.Л., Љ.П., С.Р. и М.Б. и указивањем да је суд у правноснажној пресуди пропустио да цени извештај ревизора као и допис Агенције за приватизацију Републике Србије од 25.05.2014. године, по оцени Врховног касационог суда оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа ових окривљених у извршењу кривичних дела у питању.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених Б.Л., Љ.Д. и Ј.М. указује не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

**Председник већа
судија**

Зоран Таталовић,с.р.